

2017. június 5. hétfő

Mk 12, 1-12

Olvasom – sokadszorra – a gonosz szőlőművésokról szóló példabeszédet. Most az lep meg, hogy a szőlő tulajdonosa is – az Isten –, és a szőlőművésok is – a világ fiai – mennyire elfogultak a saját szempontjuk iránt!

Az Isten túlzó (ezt már rég tudjuk Róla!): újra meg újra próbálkozik. Amikor újabb és újabb szolgálkat küld a termés egy részéért, akkor Saját magából indul ki, nem pedig a friss tapasztalatokból. A Fiát is csak a maga nézőpontjából, a saját szeretetével-tiszteletével képzelel el – mintha nem lenne képes behelyezkedni a szőlőművésok gondolatvilágába!

A szőlőművésok a saját önzésükben túloznak: a gazda csak a maga részét akarta volna – maradt volna nekik is a haszonból! De ők mindent akartak, és örökre = örökségként! Eszükbe se jutott, hogy így viszont mindent elveszíthetnek – kizárólag a saját, nyereségorientált logikájuk mentén tudtak gondolkodni és cselekedni.

A példabeszéddel Jézus talán éppen ezt a túlzó jóságot, ill. túlzó gonoszságot akarta szemléltetni: az esztelen jóságot és az esztelen gonoszságot.

A mindennapokban azért azt tapasztaljuk, hogy talán mégsem vagyunk ennyire gonosz szőlőművésok! Általában képesek vagyunk egyszerre többféle szempontot is figyelembe venni: behelyezkedni a másik gondolkodásmódjába, belegondolni a következményekbe, mérlegelni, dönteni... – és lehetőleg csak utána cselekedni. Persze ez sokkal több erőfeszítést igényel, sokkal több töprengést, felelősségvállalást. Nem sodorhatnak el az indulataink, de nem sodródhatunk a közhangulattal sem – sőt, néha éppen a közhangulattal szemben kell szót emelni, cselekedni.

Add meg, Istenem, hogy embervoltunkat ezzel a teljes felelősséggel vállaljuk – úgy, hogy lelkiismeretünkben Neked is helyet biztosítunk!

Schanda Bea (Budapest)